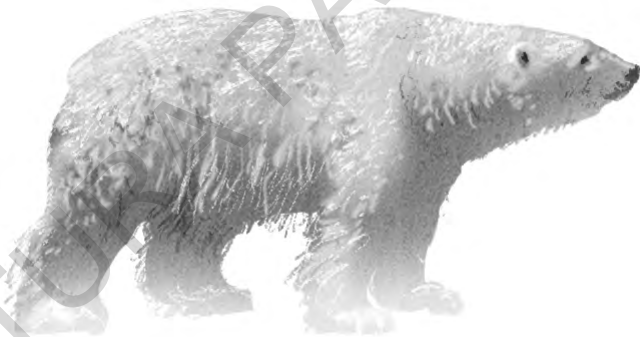

ÎN CĂUTAREA URSULUI

HANNAH GOLD

Ilustrații de Levi Pinfold

Traducere din limba engleză de Maria Cramarencu

Editura Paralela 45

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu

Redactare: Mihaela Cosma

Corectură: Ramona Rossall

Tehnoredactare și DTP copertă: Liviu Stoica

Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GOLD, HANNAH

În căutarea Ursului / Hannah Gold ; il. de Levi Pinfold ; trad. din

lb. engleză de Maria Cramarenco. – Pitești : Paralela 45, 2025

ISBN 978-973-47-4312-4

I. Pinfold, Levi (il.)

II. Cramarenco, Maria (trad.)

821.111

First published in 2023, in the United Kingdom by HarperCollins
Children's Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd, under the title:
Finding Bear
Hannah Gold

Text copyright © Hannah Gold 2023
Illustrations copyright © Levi Pinfold 2023
Cover illustrations copyright © Levi Pinfold 2021

Translation © *În căutarea Ursului* translated under licence from
HarperCollinsPublishers Ltd.

The author and the illustrator assert the moral right to be acknowledged
as the author and illustrator of this work respectively.

Copyright © Editura Paralela 45, 2025

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul
este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Pentru toți cei care au vrut
ca April și Ursul să se reîntâlnească.
Cartea aceasta este pentru voi.

POLUL NORD
1046 КМ

SVALBARD

INSULA URSULVI
383 КМ

CAPITOLUL UNU

Fotografia

TRECUSERĂ FIX șaptesprezece luni de când April Wood se întorsese acasă din Insula Ursului. Stătea, cu picioarele încrucișate sub ea, în grădina din spate și asculta sunetul liniștii. Unii oameni ar spune că, prin definiție, liniștea nu face zgomot, dar April știa mai bine.

Știa că liniștea poartă tot soiul de mesaje, mai ales dacă ai învățat să asculți cum trebuie. În plus, îi plăcea

mult mai mult să stea afară decât în casă. Era un loc mult mai seren.

Mai ales în ultimele zile.

Când April și tatăl ei se întorseseră după sejurul din Arctica, fusese ca și cum s-ar fi aruncat într-un bazin de înot cu apă foarte rece. Zgomotul continuu și gazele de eșapament de la mașini și motociclete, cu nesfârșita lor duhoare, toate acestea fuseseră un șoc îngrozitor. Și apoi *oamenii*. Atât de mulți oameni peste tot. Agitându-se, forfotind și dând din coate în fiecare minut aglomerat al zilei.

Fusese decizia tatălui ei să grăbească mutarea lor la malul mării și, într-o lună, își vânduseră înalta și mohorâta casă de la oraș și își cumpăraseră o alta aproape de bunica Apple. Nu era tocmai genul de casă pe care April ar fi ales-o. Situată la numărul 34, pe strada Stirling, făcea parte dintr-un șir de case perfect identice, moderne, din cărămidă roșie, cu peluze îngrijite și garduri proaspăt vopsite. Spre deosebire de fosta lor casă sau chiar de cabana din lemn de pe Insula Ursului, locuința aceasta era plină de colțuri

drepte, dure, și de blaturi lucioase, scânteietoare. Nu avea nici măcar un șemineu cu un foc adevărat unde să poți frige turtițe. În schimb, avea un șemineu din acela electric, cu lemne false care se făceau roșii când apăsați pe un buton. Dar tatăl ei părea fericit. De fapt, nu-l mai văzuse atât de fericit de ani de zile și apoi el ținea să-i aducă iar și iar aminte că noua casă e mult mai ușor de întreținut.

Asta nu însemna că April trebuia să stea în casă, mai ales într-o seară ca asta, când soarele care apunea picta cerul în nuanțe de auriu, iar briza murmură printre ramurile copacilor.

— E frumos, spuse ea cu voce tare.

Era un alt obicei pe care și-l păstrase din Arctica. Să vorbească de una singură cu voce tare. Nu i se părea bizar. Cel puțin nu până când începea lumea să se uite ciudat la ea.

Din fericire, era vineri, ceea ce însemna că școala se încheiase și că putea face tot ce voia. Mergea la școală deja de câteva luni, dar nu reușise să se integreze.

Nu o ajutase nici faptul că, după prezentarea proiectului ei la științe, în care vorbise despre situația disperată a urșilor polari – proiect care îi luase o veșnicie să-l pregătească –, cei mai mulți elevi din clasă se mulțumiseră doar să caște. Când April încercase să îi trezească cu cel mai bun mormăit al ei (unul de care era foarte mândră) și să le dovedească cum că era capabilă să simtă mirosul de unt de arahide de la peste un kilometru și jumătate distanță, tot ce făcuseră ei fusese să râdă, apoi să mormăie ca urșii din fundul clasei. Și, pentru ca situația să fie și mai stânjenitoare, profesorul o luase deoparte și îi ceruse să nu mai imite animale în clasă.

April încercase să îi explice pe tonul cel mai politicos că *nu* fusese o imitație. Că, așa cum Lisé de la Institutul de Studii Polare o încurajase, ea încerca să informeze pe toată lumea despre problemele încălzirii climatice, dar își răcise gura degeaba. De atunci încolo, o porecliseră „Fata-urs” și, judecând după chiotelile care veneau la pachet cu porecla, nu era nici pe departe un compliment.

Nici articolul din presa locală nu fusese de ajutor.

Un reporter de la ziarul local auzise de călătoria în Arctica a lui April și a tatălui său și, cum săptămâna aceea nu prea avea subiecte de știri, a vrut să scrie un articol despre povestea lor. Tatăl ei fusese mai degrabă reticent, dar nu și April. Ea profitase de ocazie fiindcă era, bineînțeles, o șansă de a le spune oamenilor cât de mult au nevoie de ajutor urșii polari, o șansă de a-i avertiza că se topește gheața din Arctica! Dar articolul fusese plin de greșeli, inclusiv numele lui April fusese scris greșit. De parcă avea ea față de Alice! Și, cel mai rău, în loc să spună că ea îl salvase pe Urs, articolul dădea de înțeles că toată munca grea fusese făcută de căpitanul navei!

April nu voia să primească elogii, nici o medalie sau complimente. Nu, tot ce voia era să fie luată în serios. Mai ales acum, când planeta era într-o cursă contra cronometru.

— Dacă aș fi într-adevăr o fată-urs, bombănea ea, atunci oamenii m-ar asculta! Ar face niște schimbări!

O cioară cocoțată pe gard scoase un croncănit, semn că-i dădea dreptate.

April oftă. Era februarie și, chiar dacă răsăriseră câteva narcise curajoase, aerul încă mai era rece. Fără îndoială că tata avea să o cheme în casă, îngrijorat că va face hipotermie sau că se va molipsi de o boală care îi poate pune viața în pericol. De când se întorseseră din Arctica, își făcea întruna griji pentru ea și se speria că ar putea s-o pască vreun pericol teribil. Îl vedea deja uitându-se pe geamul de la bucătărie, ceea ce însemna că mai are doar câteva minute.

Scoase cu grijă o fotografie din buzunar. O ținea mereu la ea, ca să nu o piardă, dar și ca să o păstreze aproape de inimă. Nu era genul de fotografie pe care oamenii o țin în portofel. Nu era o fotografie cu mama, tata, cu frații și surorile ori cu bunica sau bunicul. Nu, era o fotografie cu ea și cu un urs polar în mărime naturală, înghesuiți unul într-altul într-o îmbrățișare strânsă care multora li s-ar părea de necrezut. Era, desigur, o poză cu ea și cu Ursul, și această fotografie era bunul ei cel mai de preț. Fusesse făcută pe

cheiul din Longyearbyen, în Svalbard, când amândoi se profilau în soare, sprijiniți unul de celălalt, în timp ce blițul camerei îi surprindea cum își iau adio. Erau îmbrățișați atât de strâns, încât era greu să vezi

unde se sfârșea Ursul și unde începea fata. April nu putea să se uite la această fotografie fără să simtă un nod oribil în gât.

— Bună, Ursule, șopti ea, auzindu-și tremurul din propria voce.

April nu știa cât timp păstrează amintirile un urs polar sau dacă Ursul și-o mai amintea măcar. Nu în același fel în care și-l amintea ea, cel puțin. Ea nu avea să-l uite niciodată, chiar dacă ar fi trăit trei milioane de ani.

Fără îndoială, Ursul avea o nouă viață, iar tata îi repeta adesea că și ea ar trebui să meargă mai departe. Nu era ca și cum nu încercase. În fiecare zi, făcea tot

ce putea să trăiască viața pe care tata, bunica Apple și toți ceilalți o așteptau de la ea: o existență umană perfect normală. Asta ar fi putut fi de ajuns pentru unii oameni. Dar o amintire revenea mereu în mintea lui April: senzația de gădilară a mustăților Ursului pe fața ei, atingerea nasului lui umed și, cea mai vie dintre toate, ciocolatiul cald și blând al ochilor lui și felul cum privirea lui se topea într-a ei.

— Îmi e dor de tine, spuse ea încet, asigurându-se că tata nu o putea auzi prin fereastra deschisă de la bucătărie. Îmi e așa dor de tine.

Nu aștepta un răspuns. Arctica era foarte departe și April nu mai primise vești despre Urs din ultima lor zi fatidică împreună. Ursul nu putea să scrie scrisori, bineînțeles, nici să răspundă la telefon și era mult prea departe ca să îl audă cum mormăie. Dar spera că își găsisese noi prieteni printre urșii polari – poate chiar o parteneră. Cel mai mult, spera că e fericit.

— Pentru că de-asta te-am dus înapoi pe Svalbard, nu? șopti ea. Doar că mi-aș dori... Mi-aș dori să știu că ești bine.

April inspiră liniștea, sperând că undeva, sub cerul nopții, va primi răspunsul după care tânjea. Ciulindu-și urechile, auzi șoaptele mesteacănului argintiu, lătratul unui câine la două străzi distanță, tremurul distant al mării. Dar ce nu putea auzi era...

— APRIL!

Tatăl ei deschise larg ușa din spate și un dreptunghi de lumină caldă, galbenă se revărsă afară.

— Ce faci acolo? O să răcești!

— Vin, spuse ea, ridicându-se șovăitor.

Pacea serii fusese brusc distrusă. Strecură poza înapoi în buzunarul de la piept și trase bine fermoarul. Și, în timp ce cioara continua să croncăne, îl urmă pe tatăl ei înăuntru.

CAPITOLUL DOI

Cizme de cauciuc în dungi multicolore

APRIL SE ȘTERSE PE PICIOARE cu grijă înainte să-și scoată pantofii și să-i pună în dulap. În timp ce făcea asta, surprinse cu coada ochiului ceva strălucitor și colorat, ascuns în spate de tot. Cizmele ei de cauciuc în dungi multicolore. Acum îi rămăseseră mici. Probabil ar fi trebuit să le ducă de mult la un magazin de caritate,

dar nu o făcuse. Era unul dintre puținele lucruri care o legau de Insula Ursului, iar, dacă își apropia nasul de ele, ar fi putut să jure că simte mirosul vag al aerului înghețat din Arctica. Era pe jumătate tentată să le miroasă, dar tatăl ei o strigă din nou.

Întră în sufragerie și găsi podeaua acoperită cu un covor de discuri de vinil.

— Încercam să gălesc... A, aici este!

Tatăl ei flutură discul, triumfător.

— Ai avut o zi bună?

— A fost în regulă, răspunse ea, încrucișându-și degetele la spate.

— Bun, bun, spuse tata zâmbind strâmb. Bravo! Știam eu că o să fii fericită aici.

April tresări. Era mijlocul celui de-al doilea semestru, dar nu o lăsase inima să îi spună că nu-și făcuse niciun prieten. Dintr-un motiv necunoscut, îi era mult mai greu să se împrietenească cu oamenii decât cu urșii polari.

— Cum a fost ziua ta? întrebă ea în schimb.

Exact cum promisese, tata își găsisese o slujbă la universitate. Împreună cu echipa lui, încerca să găsească alternative ecologice la plasticul de unică folosință. Era pe punctul de a răspunde la întrebare când sună soneria.

— A! spuse el roșind. E Maria. Am invitat-o la cină. Sper... Sper că nu te superi. Știu că trebuia să fim doar noi doi, dar...

O privea cu atâta stăruință, încât April încuviință din cap. Deși nu ar fi recunoscut în veci că era puțin dezamăgită. Seara de vineri era seara *lor*. Singura seară când tata termina munca mai devreme ca să poată petrece timp împreună. În seara asta sperase că vor merge la noul restaurant vegan din oraș sau că vor face o plimbare pe plajă. Doar ei doi.

Tata se opri în fața oglinzii din hol, își trecu o mână prin părul răvășit și își potrivi gulerul înainte de a deschide ușa.

— Maria! exclamă el. Arăți... bine! Și l-ai adus și pe Chester cu tine. Bun, bun. April îl iubește pe Chester, nu-i așa?

Fără îndoială, April îl iubea pe Chester. Cine nu l-ar fi iubit? Era o încrucișare de cocker cu pudel, cu ochi de culoarea mierii, urechi moi, catifelate și un miros de câine pe care îl găsea irezistibil.

— Edmund!

Maria intră în hol într-un nor de culori și adieri de șofran.

— Am adus paella! anunță ea.

Maria le aducea des mâncare. Era originară din Valencia, Spania, și îi plăcea mult să gătească pentru alții. Ori asta, ori era sătulă de ce gătea Edmund. Nici April, nici tatăl ei nu-și pierduseră obiceiul de a mânca direct din conservă; bunica Apple, dezgustată, spunea că unele obiceiuri ar trebui să rămână în Arctica, acolo unde își au locul.

Tatăl lui April și Maria se salutară cum fac adulții, prin modul acela ciudat de a te îmbrățișa fără să te îmbrățișezi cu adevărat, înainte să-și lase mâinile să atârne inutil pe lângă corp. Amândoi aveau un zâmbet ridicol pe chip, care spunea mult mai multe decât ar fi putut-o face cuvintele. Abia atunci a observat-o Maria pe April.

— Bună! spuse ea, dându-și jos eșarfa roșie cu buline albe și zâmbind larg.

April se mulțumi să dea din cap. Nu pentru că nu o plăcea pe Maria. La urma urmelor, nu-și dorise ea ca tatăl ei să-și facă o prietenă? În plus, April nu era genul căruia să nu-i placă de cineva, cu atât mai puțin

de cineva care iubește animalele. Doar că era puțin ciudat ca directoarea școlii ei să fie și noua prietenă a tatălui ei. Așa se cunoscuseră Edmund și Maria, la porțile noii școli a lui April.

April nu știa niciodată dacă să îi spună domnișoara Puro sau Maria, așa că evita să i se adreseze în vreun fel.

Ca întotdeauna, Chester sparse gheața după tăcerea stânjenitoare. Țopăi până la April, cu ochii plini de speranță.

— Bună, frumusețule, șopti ea în timp ce Maria îl urma pe Edmund în sufragerie.

— Am găsit mai devreme piesa asta pe care voiam să ți-o pun, rosti tata, fluturând în aer un disc de parcă ar fi fost un fel de trofeu. Cred că o să-ți placă.

Îl puse la pick-up, același pe care-l luase cu el în Arctica și, în câteva secunde, *Voi Che Sapete*, din „Nunta lui Figaro“, de Mozart, umplu camera. Era un cântec ritmat, aproape voios, compus pentru râsete, zile însorite și dans.

Tata, care nu era defel un dansator înnăscut, luase lecții. O cuprinse pe Maria în brațele sale și începu să o învârtă prin cameră în pași de vals. Paella zăcea pe podea, uitată, iar April stătea în ușă, privind la cei doi cu o durere ciudată în piept. Durere pe care nu o înțelegea, dar care o făcea să se simtă vinovată că o simte.

— Ce este, draga mea? întrebă tata la cină, în timp ce toți trei stăteau în jurul vasului cu paella, la masa din bucătărie. Pare că e ceva ce te supără.

Fusese o perioadă când tatăl ei nu ar fi observat cum se simte fiica lui nici dacă April ar fi intrat în cameră făcând roata și cântând cât o țineau plămânii.

Deși nu era omul cu cel mai ascutit spirit de observație din lume, tata se schimbaseră. April își dorise această schimbare – inclusiv ca el să-și facă o prietenă –, dar totul se petrecuse atât de rapid și de brusc, încât o prinsese cu garda jos. Sentimentul era neliștitor. De parcă viața tatei galopase curajos înainte,

în timp ce picioarele ei rămăseseră prinse undeva în gheața groasă a Arcticei.

Tatei nu-i plăcea nici măcar să vorbească despre perioada aceea. Oh, le arătase fotografii câtorva dintre colegii de la muncă și odată îl auzise lăudându-se că traiul în Arctica transformă complet un om. Dar când trebuia să vorbească despre sejurul pe Insula Ursului – *aventura pe care o trăiseră împreună* –, era neobișnuit de tăcut. April credea că e din cauza faptului că fusese cât pe ce să o piardă. Sau poate a vinei de a nu fi crezut în prietenia ei cu Ursul.

Oricare ar fi fost cauza, lui April îi era greu să recunoască dorul de Arctica. Mai ales în fața Mariei care, din câte știa April, nu cunoștea decât o versiune foarte scurtă despre ce se întâmplase cu adevărat. În orice caz, și dacă s-ar fi simțit în largul ei să vorbească despre asta, ar fi trebuit să găsească cuvintele potrivite, și asta pur și simplu nu era posibil. Cum ar fi putut April să explice dorul după Urs? Nu era doar un sentiment în inima ei, ci o senzație mult mai vie,

care părea să reverbereze până în adâncurile corpului ei.

Nu se putea traduce în cuvinte.

Era ca și cum lăsase în urmă o parte din ea când părăsise Arctica. Nu o mănușă, sau o cizmă, ori ceva tangibil. Ci partea care o făcea să fie ea, April. Sunetul râsului ei care reverbera pe toată suprafața insulei, sau surâsul de pe fața ei când se ținea de blana Ursului în timp ce se cățărau pe un munte, ori bucuria fără de sfârșit din inima ei când îl privea pe Urs în ochi.

April își dădu seama că tata se uita la ea, așteptând un răspuns.

— Nimic, răspunse ea.

Dacă Maria nu ar fi fost acolo, poate el ar fi insistat, dar așa, se lăsă distras, și momentul trecu.

După ce mâncară, cei trei începură un joc de Monopoly. Ca pion, Maria alegea câinele, April, barca, în timp ce tata insistă să folosească pe post de pion un drops cu anason, pe care îl și măncă pe jumătate.

Curând April își pierdu toți banii. Nu că i-ar fi păsat în mod deosebit. Când avea să se facă mare și să aibă

mulți bani, intenționa să facă cu ei mai mult decât să cumpere niște case prostești. I-ar fi investit în ceva care să conteze. Ceva care să nu fie doar cărămidă și mortar. Ceva *important*.

Oricum, era aproape ora de culcare. Și, cu cât se culca mai devreme, cu atât se trezea mai repede.

Pentru că a doua zi urma să primească e-mailul de la Tör.

Îl întâlnise pe Tör doar de două ori în viață: prima dată pe barcă, în drum spre Insula Ursului, și a doua oară după ce el ajutase ca April să fie scoasă din marea înghețată. Cu toate acestea, era cel mai bun prieten al ei. Singurul om care părea să o înțeleagă perfect. Așa se întâmplă când împărtășești o experiență cu cineva: vă unește pe viață.

Deși April citea multe articole de pe internet despre Arctica și se uita la documentare, nu era același lucru cu a trăi acolo. Ceea ce făcea ca e-mailurile lui Tör să fie cu atât mai speciale. După ce nava lui poposea, ca în fiecare lună, în Svalbard, se plimba prin zonă, făcea poze, chiar și filma ocazional (odată

filmase un ren care se plimba agale pe strada principală din Longyearbyen!). Dar mai ales culegea ultimele știri și i le transmitea lui April – inclusiv informații de la Institutul de Studii Polare. Din când în când, și Lisé îi trimitea câte un mesaj, dar în ultimul timp părea să fie ocupată cu diferite călătorii, așa că April se baza în principal pe Tör să fie ochii și urechile ei.

Svalbard fiind un arhipelag atât de izolat, unde nu crește nimic – nu sunt nici măcar copaci –, locuitorii depind de exterior pentru aproape orice. Cargobotul lui Tör, încărcat cu provizii, trebuia să acosteze a doua zi de dimineață, iar, în calitate de fiu al căpitănului, programul și punctualitatea erau înscrise adânc în genele sale.

Nu întârziase niciodată, dar niciodată, cu un e-mail.

Când April le ură noapte bună tatălui ei și Mariei, își simți inima bătând mai repede. Era ușor buimacă, ca și cum pick-upul încă mai cânta, dar numai ea îl putea auzi. Era la fel în fiecare lună. E-mailurile lui Tör nu însemnau doar niște simple cuvinte pe un

ecran, ci erau vii și aduceau cu ele mirosul Arcticei și crâmpeie prețioase dintr-o lume care încă o ținea pe April între brațele ei înghețate.

De fapt, era singura zi din lună când April simțea că trăiește cu adevărat.